

άγνης ή πλατεία του Σύντάγματος έκείνη
 φομεράς πεδόν εις τήν Σαββάτω γίνεται,
 άγναν γοβάκια και μεταπονημα και καπέλα
 κ' άνακατωήκαν όλα,
 κ' έβροντοίσανε φουρτέλα,
 κεραινοί και πυροβόλα.

πους και ποιήρια κ'όταξε κ'ό Ζαχαράτος
 κ'άικα και καρέλιας τά πηγαίνουν κατά κράτος,
 τότε θρηός δυστυχών,
 τότε πάν τ'ό προστηχών
 ό καθένας ανατρέπει.

Τότε πύρ, φωτιά, μαγιά,
 κ' έλπαν έννοι πώς μ'ας κρέμα
 Θράκη και Μακεδονία.

Τότε και παζ'όι κ'η Παιείς
 με ρομφαίαν άσπραφής
 βλέπουν τά λυσσώνια πλήθη
 και γυμνά προτείουν στήθη.

Τότε μάχη του Ήγαλ'ό,
 τότε λέν άρ' όρηλ'ό
 ξένοι λάτρεις του ναλ'ό:
 γαδ' σου, Κόντα και Γαλλ'ό,
 και τραβ'άν και π'άν άλλο'ό.

άγνώσιων και γνωστών κρανία διασπάρησαν,
 και τόσοι λιθοβολισμοί
 και φόνοι και τραυματισμοί
 π'άσαν δοξηή της Λαύρας έπισφράγισαν.

Τότε γελών κ'ό κινυός έβ'όα Φασουλής :
 δόξα σοι, τραμπουκόπολε, πού ξένους προσκαίλες,
 ένα θυσίας αίματος έκλογικώς τελής...
 ο' άποκαλώ και σήμερον μετά χαράς πολλής
 άπόλατον της Δύσεως και της' Ανατολής.

Π'ας άγών δέν έπεράνθη,
 μη ζητούμεν ήδη έννα,
 της έλευθέριας τάθη
 σφαίραις είναι και πυρά,
 πού σποδς θρόμους τόν καθένα
 τόν εξαπλώνουν μετά χαρά.

**Τ'όδε Ρ'άλλης όμιλεί
 με παράπονο πολύ.**

Με πόσα δέν τυλιχθήμα κατάλευκα κορδόνια,
 τί λόγους δέν άπήγγελα οί κέντρα και μπαλκόνια,
 την λαβή ρεποθύμικια σιραβ'ά σιραβ'ά την' φόρσα,
 σιτοβολώνας είναι μεγάλους δους' μ'όρσα,
 κ' έλα' στο κ'ράτος τ'ό ποσούν :
 αλ'όνα σούφρα χροσούν,
 κ' άδ'οσσιμει τόν κ'ράββατον έπι τών όμων δρον,
 και γίνε κήπος της' Εδ'εμ και τόπος τών Μακάρων.

'Εδ'ό κ' έκει' ταξείδισα με κ'ρά και βροχ'άς
 κ' έπ'έρωσα ψυχ'άς.
 "Έπαισα δίχως χωρατά
 τόν ρόλο Νε'ληγηάνη,
 κ' ένόμισα μ' α'τία κ' α'τία
 π'ός δ' άγατί'ό ή σιάνη.

Κοκκίνην οί Κορδοκίκοι μ' ένέδυσαν γλαυδά
 κ' έβαλα σκούρον έρωθ'όν κ' όμιλ'ισα όμιλ'ας,

κί' ὅς ὄπλον πάλιν ἔδωκαν στήν δεξιάν σου αἰνὰ
ἔπος συντίθειρο τοῖς ἑχθροῖς ὡς σκεπὴ κεραιέας.

Τοῖς Κόνιθες τοῖς ἄρρωστα .. γ' αὐτοῖς κενάνας οἰκτος,
κί' ἔδωκε οὐ Δικαστήρια τοῖς δοτειλ' ἀμειλίχως.
Ἐλοσφάζαν ἀνιπαλοῖ, τοῖς πῆγες ριπιτί,
κί' ἄφικους τοῖς ἀνόμαστα κί' ἐγὼ δὲν ἔξρω τί.

Ἀκράντιος ἡ γλώσσα μου πιθῆκους ἐπέλεκα
κί' ἐπίστανα πῶς οἶγουρα θά βγίλω καὶ τοῖς δέκα.
Ὅμως ἐβγήκε κί' ὁ Σκουζῆς, ἐβγήκε κί' ὁ Λεβίδης.
λαῖς μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταπολόιδεις ;

Ἀνούραστος ὁ τοῖς βλάμηδες ἑμοῖραζα φίλῳ,
καὶ νάνοι Κυβερνητικοὶ
μ' ἐπείραζαν ἔδω κί' ἐνέει.
καὶ μοῦλεγαν ἀκτένιστα πῶς ἔχω τὰ μαλλιά.

Ἀκτένιστο μ' ἐρώναζαν οἱ κελουκτισμένοι,
ἐποῦ τὸν κόμπο δὲν κτυποῦν πῶς ἔρῃσας σ' ἐπένι.
Ἐκαστα τὴν χαριόστρα μου μὲ βίαν ἔπωες ὄπως
κί' ἔτρεχα σ' ἐπὶ οὐκάρῳ,
εἰ κάθε διαθήλωσι πῆγαν' ἀποπροσώπως
μαζὶ μὲ τὰ βλαμῆμα.

Τοῖς ἄρινα τοῖς Κόνιθες νὰ δὲν γιὰ τὰ μαλλιά μου,
μῆτε φαγὶ δὲν πρόφθαίνα νὰ δόσω σ' ἐπὶ οὐκάρῳ μου,
κί' ἑπέρασα σταυρώματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνας
πρὸς χάριν τῆς Κορδόνας.

Κορδόνα μου Βασιλίσα,
μάντρα Στρατῶν καὶ Στόλων,
σὺν παλληκάρῳ μίλησα
κροτούστῳν πυροβόλων.

Κανένας βρόντος, βρῆ παιδιὰ, δὲν μοῦκους τὸν βῆχα,
κί' εἰς τόνον λέγα ταμῆρον :
ἐφ' ὅσον εἰμ' ἐγὼ παρῶν
οὐκ βεβαῖονω κανένος πῶς δὲν θά πάθῃ τριχῶ.

Εἰμαι νταῖς καὶ τὸδεῖα πῶς δὲν φοβοῦμαι κρότο,
κί' ἄν ἡ Κορδόνα μ' ἐβγαλε μὲς σ' ἐπὶ Ἀθήνα πρῶτο,
τέτοια πρῶταῖο, βρῆ παιδιὰ, κανεῖς τί νὰ τὰ κάρη ;
τὸν Μήτσο σὰς τὸν βλέπει σαράντ' ἡρωῶν τοσπάνη.

Ὅθεν ἀφήστε σ' ἐπὶ γωνίᾳ
γιὰ Ἄγιο τὰ σανίδια...
ὁ Κόνιτης ἔχει λαγαρητὰ
καὶ πρόβῃτα καὶ γίδια.

Φίλοι κοροδιόζοντες, ἔλατε σὺνδρωποῖ,
πᾶνε καὶ Σακαράκηδες, Κηφῆσι καὶ λοιποῖ,
ποῦ μνητῆρ' ἴστε γιὰ καλὰ σ' ἐπὶ Κόνιτε τοῖς ρουθοῦνι,
ποῦ θέλει μὲς ἄπ' τὴ Βουλή νὰ βγάλλῃ τὸ σπιροῦνι.

Συχάστε πρὸς τὸ παρὸν καὶ σὺρτε σ' ἐπὶ δουλειὰ σας,
καὶ δίχως νὰ κτενίζετε καθόλου τὰ μαλλιά σας
λέγε μὲ τὸν ἀκτένιστο : μὲς φάγαν ἡ μαλμυμῶδες,
ποῦ λέγαμε κατὰμαυρας πῶς θάβρουν καλκαουδαῖς.

Ἄλλὰ μὴν ἀπελιπίεσθε καὶ λέγει ἐπιμῶνας
πῶς ὁ Κορδόναρος νικῆ...
τέτα, αἰκὸς μίλησε γλυκιά,
κί' εἰσφῆθε μὲ τοῖς μαθητὰς σ' ἐπὶ κῆπον τοῦ κλανθμῶνος.

Ἔμνος σ' ἐπὶ ἑλῆζ.
ποῦρχε Πασσαχλάζ.

Ἀνόστης ἑλῆζ, καὶ κόρδονοι σπᾶνε
καὶ βλέπει ἔδω κί' ἐνέει νὰ σπορητᾶνε.
Ἀνόστης ἑλῆζ τοῦ Κόνιτε τοῦ πᾶνε,
κί' ἄρηγ' ἀνὰ μὲ μὲ πηθοῦν' σ' ἐπὶ τοσπάνη.
Ἀνόστης ἑλῆζ, κί' ἑτέρετα γέμει
κί' ὁ μῶσχος πῶδες γιὰ κάθε βερῆμη.

Ἀνόστης ἑλῆζ μὲ νίκας μεγάλας,
μὲ κλαίει πικρῶς Κολάττος ὁ τάλας.
Ἀνόστης ἑλῆζ πλουσία καὶ ζειδωρος,
μὲ πᾶει κί' αὐτὸς ὁ νέος Ἰσίδωρος.
Ἀνόστης ἑλῆζ, καὶ λάμπουν μαλᾶμματα,
κί' ὁ κόσμος δυνεῖ τοῦ Κόνιτε προγράμματα.

Ἀνόστης, ἑλῆζ, καὶ τρέμουν σπιροῦτῃ
κί' οἱ φίλοι κουνουτὸν τὸν Κόνιτε σὲ κούτῃ.
Ἀνόστης ἑλῆζ, καὶ τῶσοι σου παῖδες
σ' ἐπὶ Μήτσο ταῦτ' ἀκτυποῦν τενεκέδες.
Ἀνόστης ἑλῆζ τοῦ οἴῳ Θεοτόκη
καὶ πᾶς Κορδόνας πρηγῆς ἐπεπῶμα.
Ἀνόστης, ἀνόστης, κί' ἀνέδαλαν ἄσθη,
κί' ἡ νέα Κορδόνα δεινῶς ἐπικράτη.

Ἐπικράτη, καὶ γὰρ ὡς κατοῖκα
ἐμβρόντηςος μένει,
ἐπικράτη, καὶ γὰρ ἡ Μαρινα
γεγῆ κορδαμένη.

Ἐπικράτη, καὶ γὰρ κατεβίβθη
κί' ὁ Κορφιάτης καλὰ τῆς τῆν' οὐκάρουσε,
ἐπικράτη, καὶ γὰρ κατεβίβθη,
ἐπικράτη, καὶ γὰρ ἐκκαρῶσε.

Θαροῦδες πῶς θάβρετ' ἐπὶ πρῶταις δεσφῆλαις,
καθῆμνο Κορδόνι, μὲ βλέπει μαυρίλας.
Καὶ βγαῖνον Ὀθέλλοι τραποῖ μας ἀθῆνται
καὶ μούτρα σὰν κούτα...
κί' ἔδω σ' ἐπὶ Ἀθήνα
ἔζησας δέκα καὶ σὸδοῦσαν πέντε.

Μὰ οὐ, Θεοτόκη, τὴν πόζα σου βάστα
καὶ νέος ἀνάστα,
καὶ θρέψε τὴν ποίμνην καὶ πάντας, ποιμῆν,
προσβείαις ἁγίον πατέρων... ἀμῆν.

Καὶ καμῶσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τοῦ Φαλήρου τοῦ λαμπρὸν Ἀκταῖον, σὺμπολλικαί,
τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν περιφανῆς τελετῆς
τῆς Ἐταιρίας δογῆς τῆς Σηροτροφικῆς,
τῆς ἀληθῶς ἐπορευοῦς κί' ἐκπολιτιστικῆς.

Τοῦ Δέλτα τοῦ Καμπούρογλου κόρη χαριτωμένη,
ἡ καλλιτέγχις τοῦ βιολοῦ περικαλλῆς Ἐλένη,
ἔπῃρε τὸν Ἰάκωβον νιέ-Φοντανῆς τὸν Γάλλον,
Πατριῶμον μεγάλον.

Κί' εἰς Παρισίους ἔγιναν πολιτεῖες οἱ γάμοι,
κί' ἔτω γλυκὸς ὁ βλος τῶν κί' εὐτυχῶν ποτάμι.

Περὶ Στάδιον ἔξεις ὄλιγαι, δηλαδὴ
μὲ πινάκας ἀρῆσιους καὶ γλώσσασ ἐπηρεαθῆ
Ἄλφ' Ἀμπελὰ βυβλίον πολὸν σημαντικόν,
ἀντισυναγματοῦρχου εἰς τὸ μηχανικόν.